

Sang til lyset - en nytårskantate

Musik af Bo Davidsen

Tekst af Michael von Bülow

1. Hvor var du i tusind år

Hvor var du i tusind år,
min kærligheds gudinde,
sol, min sjæl, mit hjertes vår,
et fjernt og dunkelt minde?

Mærked' du i tid og rum
mit hjertes dybe længsel,
skønt dets vemodssang var stum
i ensomhedens fængsel?

Gemte du mon selv et savn,
et håb om lyse dage,
havde du for dén et navn,
som ønsked' dig tilbage?

Jeg var dén, som sidst og først
så stærkt imod dig længtes,
dén, som i sin sjæletørst
i vint'rens mørke trængtes.

Kysset har du nu mit hår,
som guld det derved skinne,
for mit blik på ny du står,
så skøn som nogen sinde.

2. Tyst, så tyst

Tyst, så tyst
hviler jordens dybe lag,
under vinters dække venter
livet på at vækkes.

Lyst, så lyst
er det minde om en dag,
hvor det bryder frem og atter
op mod solen strækkes,
op fra jorden rækkes,
himlen til behag.

Kold, så kold
er mit hjertes blege glød,
knapt en spinkel lue skimtes
bag den frosne rude.
Gold, så gold,
kun et suk fra sjæledød,
livets frø i dvale hører
næppe stormen tude
ørkesløst derude
som et skib i nød.

3. I dit øjes gyldne rav

I dit øjes gyldne rav
gløder livets gave,
bølger frugtbarhedens have,
Jordens moderhav.

Om den mørke solpupil,
hvor din sjæl har sæde,
i et bål af evig glæde,
blusser der en ild.

Op af Jordens runde skød
stiger den med ynde,
lader alt på ny begynde,
giver himlen lød.

Ord til hjertets jubelsang,
lagt i lyse noder,
flyder let ad lysets floder,
løfter sjælens gang,

Sender sjæl og hjerte ud
mod en morgenrøde,
hvor de i et elskovsmøde
tænder stjernesked,

Som til sangens poesii
hjertets trang forløser,
solens kærlighed udøser,
sætter sjælen fri.

4. Boblende, boblende

Boblende, boblende bruser af lyst
floder af livskraft i blod og i bryst,
nu vender lyset tilbage.
Vinteren varsler med mildere røst
vårens forjættede dage.

Standsende, sansende februars luft
mærker af marts jeg en lokkende duft,
blæsten har bud om forandring.
Uden om frostsne og kølig fornuft
går jeg med hjertet på vandring.

Drømmende, strømmende, smeltende tø
drypper fra solen og danner en sø,
blå som en tropisk lagune,
hvor jeg nu øjner min paradiso
og er til fals for et lune.

Bimlende, svimlende svæver med svaj,
danser mit hjerte i kâhdhed og leg,
synger det sanseberuset.
Februar synes forvandlet til maj,
glædesfyldt mærker jeg suset.

Sang til lyset - en nytårskantate

Musik af Bo Davidsen

Tekst af Michael von Bülow

1. Hvor var du i tusind år

Hvor var du i tusind år,
min kærligheds gudinde,
sol, min sjæl, mit hjertes vår,
et fjernt og dunkelt minde?

Mærked' du i tid og rum
mit hjertes dybe længsel,
skønt dets vemodssang var stum
i ensomhedens fængsel?

Gemte du mon selv et savn,
et håb om lyse dage,
havde du for dén et navn,
som ønsked' dig tilbage?

Jeg var dén, som sidst og først
så stærkt imod dig længtes,
dén, som i sin sjæletørst
i vint'rens mørke trængtes.

Kysset har du nu mit hår,
som guld det derved skinne,
for mit blik på ny du står,
så skøn som nogen sinde.

2. Tyst, så tyst

Tyst, så tyst
hviler jordens dybe lag,
under vinters dække venter
livet på at vækkes.

Lyst, så lyst
er det minde om en dag,
hvor det bryder frem og atter
op mod solen strækkes,
op fra jorden rækkes,
himlen til behag.

Kold, så kold
er mit hjertes blege glød,
knapt en spinkel lue skimtes
bag den frosne rude.
Gold, så gold,
kun et suk fra sjæledød,
livets frø i dvale hører
næppe stormen tude
ørkesløst derude
som et skib i nød.

3. I dit øjes gyldne rav

I dit øjes gyldne rav
gløder livets gave,
bølger frugtbarhedens have,
Jordens moderhav.

Om den mørke solpupil,
hvor din sjæl har sæde,
i et bål af evig glæde,
blusser der en ild.

Op af Jordens runde skød
stiger den med ynde,
lader alt på ny begynde,
giver himlen lød.

Ord til hjertets jubelsang,
lagt i lyse noder,
flyder let ad lysets floder,
løfter sjælens gang,

Sender sjæl og hjerte ud
mod en morgenrøde,
hvor de i et elskovsmøde
tænder stjernesked,

Som til sangens poesii
hjertets trang forløser,
solens kærlighed udøser,
sætter sjælen fri.

4. Boblende, boblende

Boblende, boblende bruser af lyst
floder af livskraft i blod og i bryst,
nu vender lyset tilbage.
Vinteren varsler med mildere røst
vårens forjættede dage.

Standsende, sansende februars luft
mærker af marts jeg en lokkende duft,
blæsten har bud om forandring.
Uden om frostsne og kølig fornuft
går jeg med hjertet på vandring.

Drømmende, strømmende, smeltende tø
drypper fra solen og danner en sø,
blå som en tropisk lagune,
hvor jeg nu øjner min paradiso
og er til fals for et lune.

Bimlende, svimlende svæver med svaj,
danser mit hjerte i kâhdhed og leg,
synger det sanseberuset.
Februar synes forvandlet til maj,
glædesfyldt mærker jeg suset.